

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษา
และบุคลากร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

**Relationship between Awareness of the Computer-Related Crime Act (B.E. 2550) and the Internet
Behavior of Students and Personnel of Suan Dusit Rajabhat University**

สุระสิทธิ์ ทรงม้า* และ สุภารัตน์ คุ่มบำรุง

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ศึกษาพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ และเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยฯ รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยฯ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยฯ จำนวน 521 คน เครื่องมือในการวิจัยคือแบบสอบถาม โดยในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณค่าสถิติ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้การวิเคราะห์ค่าที (t-test Independent Samples) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธีของ เชฟเฟ (Scheffé) และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) อย่างง่าย โดยผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

นักศึกษาและบุคลากรส่วนใหญ่มีคอมพิวเตอร์ไว้ที่บ้านพักและสามารถเชื่อมต่อบริเวณอินเทอร์เน็ตได้ มีประสบการณ์ใช้งานมากกว่า 5 ปี และใช้งานทุกวัน โดยนักศึกษาใช้งานเฉลี่ยวันละ 3 - 4 ชั่วโมง ช่วงเวลา 16.01 - 22.00 น. บุคลากรเฉลี่ย 4 ชั่วโมงขึ้นไปต่อวัน ช่วงเวลา 08.01 - 16.00 น. ทั้งนักศึกษาและบุคลากรมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อมวลชนมากที่สุด และมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย

กลุ่มนักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่ชั้นปีและคณะต่างกันมีการรับรู้โดยรวมจากสื่อบุคคลและสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่มีคณะต่างกัน

* ผู้ประสานงานหลัก (Corresponding Author)
email: surasit.songma@gmail.com

มีการรับรู้จากสื่ออินเทอร์เน็ตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตพบว่า นักศึกษาที่มีเพศ ชั้นปี และคณะต่างกัันมีพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ของนักศึกษาจากสื่อบุคคลและสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาต้องการให้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ผ่านทางเว็บไซต์มหาวิทยาลัยฯ มากที่สุด

กลุ่มบุคลากรที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมไม่แตกต่างกัน และบุคลากรที่อายุต่างกันมีการรับรู้โดยรวมจากสื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และบุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรับรู้โดยรวมจากสื่อมวลชนและสื่ออินเทอร์เน็ตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบุคลากรที่มีคณะหน่วยงานต่างกันมีการรับรู้โดยรวมจากสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากสื่อมวลชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่าบุคลากรที่มีประเภทบุคลากรต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อมวลชน สื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของบุคลากร พบว่าบุคลากรที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตโดยรวมไม่แตกต่างกัน และบุคลากรที่สังกัดคณะ หน่วยงาน และมีประเภทบุคลากรต่างกันมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ของบุคลากรไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โดยบุคลากรต้องการให้เผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ผ่านการจัดอบรมมากที่สุด

คำสำคัญ: การรับรู้ข่าวสาร พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต

Abstract

The objectives of this research were 1) to study and compare the awareness of the Computer-related Crime Act (B.E. 2550) and the Internet behavior of students and personnel of Suan Dusit Rajabhat University based on their demographic, and 2) to study the relationship between their awareness and their behavior. The sample was 521 students and personnel of Suan Dusit Rajabhat University. The research instrument was a questionnaire, and the data were analyzed by descriptive statistics (percentage, arithmetic mean and standard deviation). The research hypothesis was tested by using t-test, one-way ANOVA, Scheffe's method of pair-wise comparison and simple correlation coefficient.

The research results revealed that most of students and personnel had computers as well as an Internet connection at home. They had more than five years of experience in using the Internet, and they were online

every day. The students spent about three to four hours a day from 4 p.m. to 10 p.m. online, while personnel spent more than four hours a day from 8 a.m. - 4 p.m. online. Students and personnel were aware of the information related to the Act mainly because of the mass media. Their risk of infringement of the Act was at a low level.

The hypothesis testing results were as follows.

1. The students who differed in gender were differently aware of the Act through the university public relations at a significant level ($p = .05$).
2. The students who were in different years of study and faculties were differently aware of the Act through other people and the university public relations at a significant level ($p = .01$).
3. The students who studied in different faculties were differently aware of the Act through the Internet at a significant level ($p = .05$).
4. When comparing the students who differed in gender, year of study and faculty, it was found that they were insignificantly different in their Internet behavior.
5. The students' awareness of the Act through other people and the university public relations positively correlated with their Internet behavior at a significant level ($p = .01$).
6. The students would like to obtain the information related to the Act from the university website the most.
7. The personnel who differed in gender were insignificantly different in their awareness of the Act.
8. The personnel who differed in age were significantly different in their awareness of the Act through the Internet and university public relations ($p = .05$).
9. The personnel who differed in their educational backgrounds were significantly different in their awareness of the Act through the mass media and the Internet ($p = .01$).
10. The personnel who worked in different faculties were significantly different in their awareness of the Act through the university public relations ($p = .01$) and through the mass media ($p = .05$).
11. The personnel who worked in different positions were significantly different in their awareness of the Act through the mass media, the Internet and the university public relations ($p = .01$).
12. When comparing the personnel who differed in gender, age and educational background, it was found that they were insignificantly different in their Internet behavior. However, the personnel who worked in different positions and faculties were significantly different in their Internet behavior ($p = .01$).
13. The personnel's awareness of the Act insignificantly correlated with their Internet behavior at a significant level.
14. The personnel would like to obtain the information related to the Act from training the most.

Keywords: Information perception, Computer-Related Crime Act B.E. 2550, Computer and Internet Usage Behavior

บทนำ

ปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้เป็นส่วนสำคัญของการศึกษา การประกอบกิจการและถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวันจนเป็นสิ่งจำเป็นมากขึ้น ผลกระทบที่ตามมาคือ การกระทำที่ผิดกฎหมาย ซึ่งอาศัยหรือมีความเกี่ยวข้องกับระบบคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ความเสียหายที่เกิดจากการกระทำผิดทางคอมพิวเตอร์มีมากขึ้นและใกล้ตัวมากขึ้น ทั้งนี้มีใช้เพียงด้านธุรกิจเท่านั้นแต่ยังผลกระทบในด้านสังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนอีกด้วย ทำให้ต้องมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 18 กรกฎาคม 2550 เป็นต้นมานั้น มีผลกระทบกับผู้ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตโดยทั่วไป และผู้ให้บริการซึ่งรวมไปถึงหน่วยงานต่างๆ ที่เปิดบริการอินเทอร์เน็ตให้แก่ผู้อื่น เช่น บุคลากรในองค์กร นักศึกษาของมหาวิทยาลัย เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่ใช้บริการอินเทอร์เน็ตทั้งหลายที่อาจกระทำความผิดโดยมิได้ตั้งใจ แต่เป็นการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อาจเป็นผลให้ผู้ให้บริการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนด

พรเพชร วิชิตชลชัย (2550) ประธานศาลอุทธรณ์ ภาค 4 สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้กล่าวไว้ว่า เรื่องของการใช้คอมพิวเตอร์ในปัจจุบันถือว่าประชาชนมีความรู้ถึง ฐานความผิดองค์ประกอบความผิดและบทกำหนดโทษน้อยมาก บางครั้งการส่งเพียงรูปลามกอนาจารไปให้เพื่อน หากมีการฟ้องร้องขึ้นมา ผู้ส่งจะต้องได้รับการลงโทษร้ายแรง อาจถึงขั้นติดคุกได้ จะเห็นได้ว่าการกระทำผิดที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้บริการต่างๆ บนระบบคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เช่น การใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) กระดานสนทนา (Web board) เกิดขึ้นได้ง่ายและไม่รู้ตัวว่าได้กระทำความผิดแล้ว

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเข้ามาใช้งาน เพื่อเป็นกลไกในการสนับสนุนการดำเนินงานและการจัดการเรียนการสอน และเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกที่ริเริ่มในการจัดทำโครงการจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) ให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มาตั้งแต่ปีการศึกษา 2549 และยังได้ส่งเสริมให้การใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต โดยขยายการให้บริการระบบอินเทอร์เน็ตไร้สาย (Wireless Internet) ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัยฯ ทำให้นักศึกษาและบุคลากรสามารถเข้าถึงระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้สะดวกมากยิ่งขึ้น และเมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ย่อมส่งผลกระทบต่อนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยฯ ซึ่งอยู่ในฐานะของผู้ใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้มหาวิทยาลัยฯ ได้มีการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาและบุคลากรได้รับทราบข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดกระทำความผิดพระราชบัญญัติฯ จากการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ยังคงเป็นเรื่องใหม่ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่านักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยฯ มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ในลักษณะอย่างไร และรับรู้จากสื่อใดบ้างรวมถึงมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ อย่างไร และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตหรือไม่อย่างไร เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนในการบริหารจัดการ และพัฒนาให้นักศึกษา

และบุคลากรมีความเข้าใจและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฯ อย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว

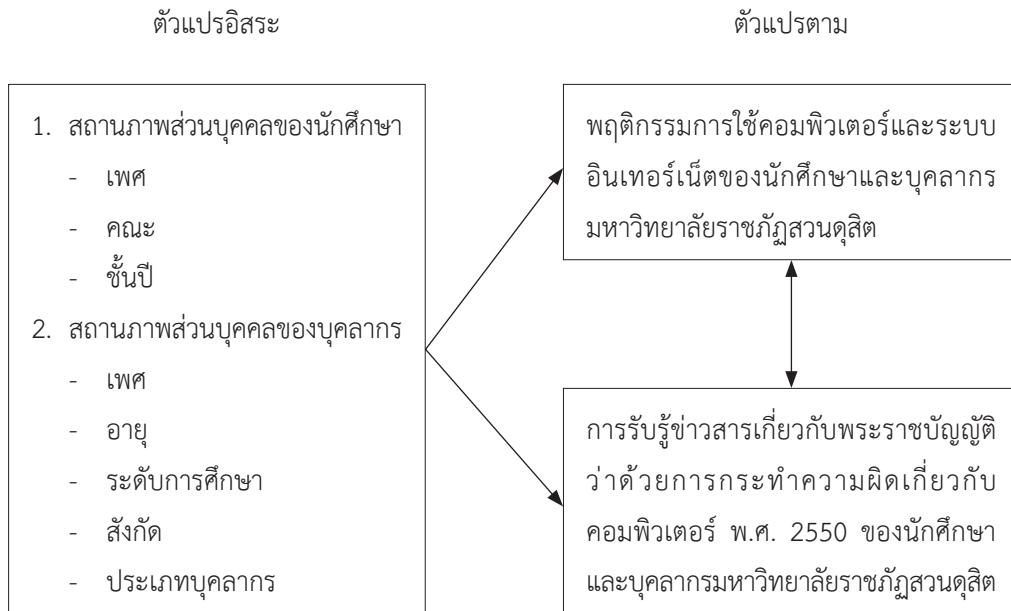
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลของนักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
4. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลของนักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

สมมติฐาน

1. นักศึกษาที่มีสถานภาพส่วนบุคคลต่างกัน มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ แตกต่างกัน
2. บุคลากรที่มีสถานภาพส่วนบุคคลต่างกัน มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ แตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีสถานภาพส่วนบุคคลต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน
4. บุคลากรที่มีสถานภาพส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน
5. การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีภาคปกติ หลักสูตร 4 ปี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 23,108 คน (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2551) และบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 3,335 คน (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กองบริหารงานบุคคล มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2551) โดยผู้วิจัยทำการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาและบุคลากรเบื้องต้นเรื่องการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยใช้ตารางสำเร็จรูปสำหรับหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามหลักการของ Taro Yamané ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ขนาดความคลาดเคลื่อนร้อยละ ± 3 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาจำนวน 1,064 คน และบุคลากรจำนวน 843 คน และใช้วิธีการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากนั้นได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ผล โดยผู้วิจัยเลือกเฉพาะผู้ที่เคยรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ เท่านั้น เพื่อกำหนดเป็นประชากรในการวิจัยขั้นต่อไป สามารถสรุปจำนวนประชากรที่ใช้ทำการวิจัย ได้ดังนี้ คือ นักศึกษา จำนวน 681 คน และบุคลากร จำนวน 821 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สูตรคำนวณหาขนาดตัวอย่างตามหลักการของ Taro Yamané ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ขนาดความคลาดเคลื่อนร้อยละ ± 5 ทำให้ได้ตัวอย่างที่เป็นบุคลากรทั้งสิ้น จำนวน 269 คน และนักศึกษาจำนวน 252 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling)

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม โดยผู้วิจัยทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมกำหนดข้อมูลที่ต้องการ และขอบเขตเนื้อหาของแบบสอบถาม เพื่อให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล ซึ่งเป็นคำถามแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ส่วนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ส่วนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า และส่วนที่ 4 สอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปตรวจสอบความถูกต้อง ความชัดเจนของข้อความ หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข และตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยแบบสอบถามฉบับนักศึกษาด้านการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .959 และด้านพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .932 แบบสอบถามฉบับบุคลากรด้านการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .948 และด้านพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .901 การเก็บรวบรวมข้อมูล ส่วนหนึ่งผู้วิจัยไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และบางส่วนให้ผู้ช่วยวิจัยที่ได้ผ่านการอบรมแล้วไปช่วยเก็บรวบรวม โดยการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยฯ ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้ทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม โดยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามชุดที่สมบูรณ์มาจำนวน 521 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ตามที่กำหนดไว้ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลและข้อมูลพื้นฐานการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต วิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และคำนวณหาร้อยละ (Percentage) ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ และข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต วิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การเปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ และการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต ของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ใช้การวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยการทดสอบค่าที (t-test) และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) และใช้วิธีการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffé) สำหรับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ผู้วิจัยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson) และข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วสรุปเป็นค่าความถี่ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย

ผลการวิจัย

1. สถานภาพส่วนบุคคล และข้อมูลพื้นฐานการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 58.73 อยู่ชั้นปีที่ 2 มีจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 32.94 สังกัดคณะวิทยาการจัดการมากที่สุด จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 58.33 สำหรับกลุ่มบุคลากร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 55.39 มีอายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 48.33 ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 151 คน คิดเป็น ร้อยละ 56.13 ปฏิบัติงานอยู่ศูนย์ สำนัก และอื่นๆ จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 61.34 เป็นอาจารย์ จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 38.66 และเจ้าหน้าที่ จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 61.34 และด้านพื้นฐานการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรพบว่ากลุ่มนักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์การใช้งาน มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 73.81 มีคอมพิวเตอร์ใช้ที่บ้าน จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 97.22 เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 82.14 ใช้บริการอินเทอร์เน็ตผ่านผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP) รายอื่น จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 67.86 โดยใช้งานที่บ้าน/ที่พักอาศัยของตนเอง จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 73.41 ศึกษาการใช้งานด้วยตนเอง จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 76.98 ใช้งานทุกวันมากที่สุด จำนวน 140 คนคิดเป็นร้อยละ 55.56 ระยะเวลาเฉลี่ย 3 - 4 ชั่วโมงต่อครั้ง จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 38.49 และช่วงเวลาที่ใช้งานที่สุด คือเวลา 16.01 - 22.00 น. จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 68.25 สำหรับกลุ่มบุคลากรส่วนใหญ่มีประสบการณ์การใช้งาน มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 67.66 โดยใช้งานที่บ้าน จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 81.41 เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ จำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 86.62 ใช้บริการผ่านผู้ให้บริการ (ISP) ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 60.22 ใช้งานที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 73.98 ศึกษาการใช้งานด้วยตนเอง จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 70.63 โดยใช้งานทุกวันมากที่สุด จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 62.82 ระยะเวลาเฉลี่ย 4 ชั่วโมงขึ้นไปต่อครั้ง จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 43.49 และช่วงเวลาที่ใช้งานที่สุด คือ เวลา 08.01 - 16.00 น. จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 76.58

2. การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ของนักศึกษาและบุคลากร

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนักศึกษามีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมพบว่ามีรับรู้มากที่สุดจากสื่อมวลชน ($\bar{x} = 3.66$, S.D. = 0.64) รองลงมารับรู้จากสื่ออินเทอร์เน็ต ($\bar{x} = 3.55$, S.D. = 0.67) และมีการรับรู้ที่น้อยที่สุดจากสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ ($\bar{x} = 2.90$, S.D. = 0.81) เมื่อวิเคราะห์รายด้านพบว่ามีการรับรู้ด้านการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันเป็นเท็จ หรือเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร หรือที่มีลักษณะอันลามกและประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ หรือเผยแพร่ ส่งต่อข้อมูลข้างต้นมีการรับรู้มากที่สุด ($\bar{x} = 3.44$, S.D. = 1.00) รองลงมารับรู้ด้านการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ($\bar{x} = 3.34$, S.D. = 0.92) และมีการรับรู้ที่น้อยที่สุดด้านการกระทำความผิดด้วยประการใดโดยมิชอบด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อดักจับไว้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ และมีได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ ($\bar{x} = 3.24$, S.D. = 0.94) กลุ่มบุคลากรมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดย

รวมพบว่าการรับรู้มากที่สุดจากสื่อมวลชน ($\bar{x} = 3.59$, S.D. = 0.82) รองลงมารับรู้จากสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ ($\bar{x} = 3.53$, S.D. = 0.62) และมีการรับรู้ที่น้อยที่สุดจากสื่อบุคคล ($\bar{x} = 3.35$, S.D. = 0.97) เมื่อวิเคราะห์รายด้าน พบว่ามีการรับรู้ด้านการสร้าง ตัดต่อเติม หรือดัดแปลงด้วยวิธีทางอิเล็กทรอนิกส์ภาพผู้อื่นที่ทำให้เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น เกลียดชัง ได้รับความอับอาย มีการรับรู้มากที่สุด ($\bar{x} = 3.68$, S.D. = 1.04) รองลงมารับรู้ด้านการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่นโดยปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มา อันเป็นการรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ ของบุคคลอื่น ($\bar{x} = 3.62$, S.D. = 1.02) และมีการรับรู้ที่น้อยที่สุดด้านการจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ($\bar{x} = 3.42$, S.D. = 1.15) โดยกลุ่มนักศึกษาต้องการให้เผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ผ่านทางเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยฯ มากที่สุด จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 39.29 สำหรับบุคลากรต้องการให้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ผ่านการจัดอบรมมากที่สุด จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 35.69

3. พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต ของนักศึกษาและบุคลากร

ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนักศึกษามีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ โดยรวมอยู่ระดับน้อย ($\bar{x} = 2.33$, S.D. = 0.46) คือมีการกระทำ 1 ครั้งต่อสัปดาห์ เมื่อวิเคราะห์รายด้านพบว่าพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือการเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) มีลักษณะลามก อนาจาร ผิดศีลธรรม ($\bar{x} = 2.79$, S.D. = 0.96) รองลงมาคือการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ($\bar{x} = 2.77$, S.D. = 0.83) ส่วนพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ก่อวินาศกรรมการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่ให้งานได้ตามปกติ ($\bar{x} = 1.60$, S.D. = 0.81) ซึ่งเกิดขึ้นน้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์หรือไม่เคยกระทำเลย สำหรับกลุ่มบุคลากรมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 1.95$, S.D. = 0.31) คือมีการกระทำ 1 ครั้งต่อสัปดาห์ เมื่อวิเคราะห์รายด้านพบว่าพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือการใช้รหัสผ่าน (Password) ของผู้อื่นในการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต ($\bar{x} = 2.46$, S.D. = 0.94) รองลงมาคือด้านการแจ้งรหัสผ่าน (Password) ของตนเองให้ผู้อื่นทราบ ($\bar{x} = 2.25$, S.D. = 0.85) ส่วนพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือการส่งข้อมูลหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) โดยปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มา จดหมายลูกโซ่หรือเมลขยะ ($\bar{x} = 1.62$, S.D. = 0.74)

4. เปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ของนักศึกษาและบุคลากร

4.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนบุคลากรที่มีเพศต่างกัน มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ จากทุกสื่อไม่แตกต่างกัน

4.2 นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อบุคคล และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.3 นักศึกษาที่มีสังกัดคณะต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อบุคคล และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่ออินเทอร์เน็ต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4 บุคลากรที่มีอายุต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5 บุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อมวลชน และสื่ออินเทอร์เน็ตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.6 บุคลากรที่มีสังกัดคณะหรือหน่วยงานต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากสื่อมวลชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.7 บุคลากรที่มีประเภทบุคลากรต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อมวลชน สื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

5.1 นักศึกษาที่มีเพศ ชั้นปี และสังกัดคณะ มีพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตโดยรวมไม่แตกต่างกัน

5.2 บุคลากรที่มีสังกัดคณะหน่วยงาน และประเภทบุคลากรต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาและบุคลากร

6.1 นักศึกษารับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ จากสื่อบุคคลและสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต

6.2 บุคลากรรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ จากสื่อมวลชน สื่ออินเทอร์เน็ต สื่อบุคคลและสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต

สรุปผลการวิจัย

นักศึกษาและบุคลากรส่วนใหญ่มีคอมพิวเตอร์ใช้ที่บ้านพักและสามารถเชื่อมต่อระบบอินเทอร์เน็ตได้ มีประสบการณ์ใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตมากกว่า 5 ปี และใช้งานทุกวัน โดยนักศึกษาใช้งานเฉลี่ยวันละ 3 - 4 ชั่วโมง ช่วงเวลา 16.01 - 22.00 น. บุคลากร เฉลี่ย 4 ชั่วโมงขึ้นไปต่อวัน ช่วงเวลา 08.01 - 16.00 น. ทั้งนักศึกษาและบุคลากรมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยจากสื่อมวลชนมากที่สุด และมีพฤติกรรมใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ โดยอยู่ในระดับน้อย

กลุ่มนักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่ชั้นปีและคณะต่างกันมีการรับรู้โดยรวมจากสื่อบุคคล และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่มีคณะต่างกันมีการรับรู้จากสื่ออินเทอร์เน็ตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรม

การใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตพบว่า นักศึกษาที่มีเพศ ชั้นปี และคณะต่างกัณมีพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ของนักศึกษาจากสื่อบุคคลและสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาต้องการให้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ผ่านทางเว็บไซต์มหาวิทยาลัยฯ มากที่สุด

กลุ่มบุคลากรที่มีเพศต่างกัณมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมไม่แตกต่างกัน และบุคลากรที่อายุต่างกัณมีการรับรู้โดยภาพรวมจากสื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกัณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และบุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่างกัณมีการรับรู้โดยรวมจากสื่อมวลชนและสื่ออินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบุคลากรที่มีคณะหน่วยงานต่างกัณมีการรับรู้โดยรวมจากสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกัณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากสื่อมวลชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่าบุคลากรที่มีประเภทบุคลากรต่างกัณมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยรวมจากสื่อมวลชน สื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกัณมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของบุคลากร พบว่า บุคลากรที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษาต่างกัณ มีพฤติกรรมการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตโดยรวมไม่แตกต่างกัน และบุคลากรที่สังกัดคณะ หน่วยงาน และมีประเภทบุคลากรต่างกัณมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต แตกต่างกัณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ของบุคลากรไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โดยบุคลากรต้องการให้เผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ผ่านการจัดอบรมมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักศึกษาและบุคลากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เคยรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ แต่ยัังต้องการให้มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยนักศึกษาต้องการให้เผยแพร่ผ่านทางเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมากที่สุด บุคลากรต้องการให้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยการจัดอบรม มากที่สุด เนื่องจากลักษณะของผู้รับรู้มีวุฒิภาวะแตกต่างกัน อาทิเช่น อายุ ความรู้เดิม ความตั้งใจที่จะรับรู้ ความสนใจ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สถิต วงศ์สุวรรณ (2529) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่กำหนดการรับรู้ขึ้นอยู่กับความต้องการและความพอใจ ความสอดคล้องกับความคิดเห็นหรือความคิดค่านึงที่มาจากประสบการณ์เดิมและสัมพันธ์ภาพส่วนตัวระหว่างผู้รับรู้และผู้ถูกรู้ โดยลักษณะของผู้รับรู้แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านภาพ และจิตวิทยา ในด้านจิตวิทยา ได้แก่ ความรู้เดิม ความต้องการ ความปรารถนา หรือแรงขับภาวะของสังคม เจตคติ อิทธิพลของสังคม ความตั้งใจที่จะรับรู้ ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน แรงจูงใจ คุณค่าและความสนใจ

2. การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ผ่านสื่อประเภทต่างๆ ส่วนใหญ่นักศึกษามีการรับรู้ อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อจำแนกตามแหล่งที่เคยรับรู้ พบว่านักศึกษามีการรับรู้จากสื่อมวลชนและอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมาก ส่วนบุคลากรมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก และเมื่อจำแนกตามแหล่งที่เคยรับรู้ พบว่าบุคลากรมีการรับรู้จากสื่อมวลชน สื่ออินเทอร์เน็ตและสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เนื่องจาก

สภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่แตกต่างกันของผู้รับรู้ทำให้เกิดการรับรู้แตกต่างกันของบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เสาวรีย์ ตะโพนทอง (2540) ที่กล่าวไว้ว่า การรับรู้ที่แตกต่างกันของบุคคลเกิดมาจากสาเหตุหลัก คือ ผู้รับรู้เป้าหมาย และสถานการณ์ และสอดคล้องกับ ผุสดี วัฒนสาร (2549) ที่กล่าวว่า สื่อโฆษณาที่เปิดรับชมประจำ ประมาณ 5 ใน 10 นิยมเปิดรับรับสื่อโฆษณาจากโทรทัศน์มากที่สุด รองมาได้แก่ อินเทอร์เน็ต วิทยุ หนังสือพิมพ์ ตามลำดับ

3. พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติของนักศึกษาโดยรวมเกิดขึ้น 1 ครั้งต่อสัปดาห์ และมีพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดคือการเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) มีลักษณะลามก อนาจาร ผิดศีลธรรม รองลงมาคือการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนกลุ่มบุคลากรมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ โดยรวมเกิดขึ้น 1 ครั้งต่อสัปดาห์ และมีพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดคือการใช้รหัสผ่าน (Password) ของผู้อื่นในการใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต รองลงมาคือด้านการแจ้งรหัสผ่าน (Password) ของตนเองให้ผู้อื่นทราบ ซึ่งสอดคล้องกับจิตติมา เทียมบุญประเสริฐ และกวีวัน สีตะธนี (2550) ที่กล่าวว่าการใช้ระบบบริหารการศึกษาของมหาวิทยาลัยฯ ผู้ใช้งานบางส่วนให้ผู้อื่นทำให้ สำหรับการใช้รหัสผ่าน ผู้ใช้งานเคยใช้รหัสผ่าน (Password) ของผู้อื่นเกือบ 50% ในการเปลี่ยนรหัสผ่านส่วนใหญ่ผู้ใช้งานเปลี่ยนรหัสผ่านไม่บ่อยนัก ทั้งนี้เนื่องจากระดับการรับรู้ข่าวสารและสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวของนักศึกษาและบุคลากรที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งสอดคล้องกับ นิระชา สืบสายอำไพ (2546) ที่กล่าวว่า การรับรู้มักมีความแตกต่างกันอันเกิดจากประสบการณ์และภูมิหลัง จึงมีผลต่อพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าการรับรู้จะได้รับอิทธิพลจากการรับรู้ข้อเท็จจริง แต่บุคคลอาจมองสิ่งเดียวกันแต่มีการรับรู้ที่ต่างกันได้ เพราะว่าพฤติกรรมที่เกิดจากการรับรู้ของบุคคลมีความสำคัญมากกว่า และสอดคล้องกับแนวคิดของ พัทณี เขยจรรยา เมตตา วิวัฒนากุล และถิรนนธ์ อนุวัชศิริวงศ์ (2541) ที่กล่าวไว้ว่าการรับรู้ของแต่ละบุคคล เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสาร ทศนคติ และความคาดหวังของ ผู้สื่อสาร การรับรู้เป็นกระบวนการทางจิตที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ได้รับเป็นกระบวนการเลือกรับสาร การจัดสารเข้าด้วยกัน และการตีความสารที่ได้รับตามความเข้าใจและความรู้สึกของตนเอง โดยทั่วไปการรับรู้เป็นการรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวหรือตั้งใจ และมักเกิดตามประสบการณ์และการสั่งสมทางสังคม การรับรู้เป็นกระบวนการที่เรียนรู้ได้ ฉะนั้นเมื่อได้รับสารเดียวกัน ผู้รับสารสองคนอาจให้ความสนใจและรับรู้สารเดียวกันต่างกัน

4. นักศึกษาที่เพศต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ จากประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่าง ส่วนบุคลากรมีการรับรู้ไม่แตกต่างกัน และเมื่อจำแนกตามชั้นปีพบว่ามีการรับรู้ข่าวสารโดยรวมจากสื่อบุคคล และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกัน และจำแนกตามคณะของนักศึกษาพบว่ามีการรับรู้ข่าวสารจากสื่อบุคคล สื่อประชาสัมพันธ์ และสื่ออินเทอร์เน็ต แตกต่างกัน ส่วนบุคลากรที่มีอายุต่างกัน พบว่ามีการรับรู้ข่าวสารโดยรวมจากสื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยแตกต่างกัน และจำแนกตามคณะหน่วยงานมีการรับรู้ข่าวสารโดยรวมจากสื่อมวลชน และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกัน และจำแนกตามระดับการศึกษามีการรับรู้ข่าวสารโดยรวมจากสื่อมวลชน และสื่ออินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน และหากจำแนกตามประเภทบุคลากรมีการรับรู้ข่าวสารโดยรวมจากสื่อมวลชน สื่ออินเทอร์เน็ต และสื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยฯ แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะการดำรงชีวิต

ความคิด ค่านิยม ทักษะ และสถานภาพส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรมะ สตะเวทิน (2533) ที่กล่าวไว้ว่าปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ของผู้รับสารผู้รับสารที่แตกต่างกันนั้น มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสื่อสาร โดยลักษณะของสถานภาพส่วนบุคคลของผู้รับสารที่แตกต่างกันย่อมส่งผลต่อพฤติกรรมการเปิดรับสารและสื่อที่แตกต่างกัน คือ (1) อายุ โดยทั่วไปของคนที่มีอายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยม ยึดอุดมการณ์และมองโลกในแง่ดีมากกว่าคนอายุมาก เนื่องจากคนที่ต่างรุ่นต่างวัยกันมีประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกัน ทำให้มีทัศนคติ ความรู้สึกรู้สึกคิด และพฤติกรรมแตกต่างกัน พฤติกรรมการเปิดรับสื่อพบว่าคนอายุมากจะใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารมากกว่าบันเทิง และพบว่าคนอายุน้อยๆ จะดูโทรทัศน์ และฟังวิทยุมากกว่าสื่ออื่นๆ และจะดูเพื่อความบันเทิง ซึ่งแตกต่างจากคนที่มีความรู้มากขึ้น คือจะดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุและหนังสือพิมพ์พอๆ กัน (2) เพศ ผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยมและทัศนคติ เพราะวัฒนธรรมและสังคมได้กำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน พฤติกรรมการเปิดรับสื่อพบว่าเพศหญิงใช้เวลาในการโทรทัศน์ และฟังวิทยุมากกว่าผู้ชาย โดยนิยมดูรายการละคร ส่วนเพศชายนิยมอ่านหนังสือพิมพ์มากกว่า หากดูโทรทัศน์จะดูรายการข่าวและกีฬามากกว่า (3) การศึกษา เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความคิด ค่านิยม ทักษะ และพฤติกรรมแตกต่างกัน คนที่มีการศึกษาสูงจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดี เพราะเป็นผู้มีความรู้กว้างขวางและเข้าใจสารดี แต่จะเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลเพียงพอ พฤติกรรมการเปิดรับสื่อพบว่าคนที่มีการศึกษาสูง มักจะใช้สื่อมวลชนมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำ และมักใช้สื่อสิ่งพิมพ์ ส่วนคนที่การศึกษาต่ำใช้สื่อประเภทวิทยุโทรทัศน์ และภาพยนตร์ (4) สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ตลอดจนภูมิหลังของครอบครัว เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีวัฒนธรรมต่างกัน มีประสบการณ์ต่างกัน มีทัศนคติ ค่านิยม เป้าหมายและพฤติกรรมที่ต่างกัน ผู้มีรายได้สูงมักจะใช้สื่อมวลชนมาก เพื่อแสวงหาข่าวสารหรือเรื่องราวใหม่ๆ เช่น เรื่องการเมือง ปัญหาสังคม และเศรษฐกิจ พบว่าคนที่มียาได้สูงจะเปิดรับสารจากสื่อมวลชน ค่อนข้างมากและนิยมรับสื่อสิ่งพิมพ์และมีเนื้อหาหนัก ไม่เน้นบันเทิง

5. นักศึกษาและบุคลากรมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยรวม เมื่อจำแนกตามเพศ ชั้นปี และ คณะของนักศึกษา พบว่ามีพฤติกรรม ไม่แตกต่างกัน ส่วนบุคลากรมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต เมื่อจำแนกตามอายุ และตามระดับการศึกษา พบว่ามีพฤติกรรมไม่แตกต่าง และหากจำแนกตามสังกัดคณะหน่วยงาน และ ประเภทบุคลากร พบว่ามีพฤติกรรมแตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากสภาพแวดล้อม ความสนใจ และวัตถุประสงค์ในการใช้งาน คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เมธาวิ อุดมธรรมานุภาพ และคณะ (2551) ที่กล่าวไว้ว่าเหตุปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมมนุษย์ประกอบด้วยโครงสร้างทางสังคม สิ่งแวดล้อม ทางกายภาพ การหล่อหลอมทางสังคม

6. นักศึกษามีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่สัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตโดยรวม เมื่อจำแนกตามสื่อพบว่านักศึกษามีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ สัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต จากสื่อบุคคลและสื่อประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจกล่าวได้ว่าแม้นักศึกษาจะเคยรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ และยังมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ อยู่ ทั้งนี้มาจากการไม่เข้าใจเนื้อหาของพระราชบัญญัติฯ ที่แท้จริงเกี่ยวกับรูปแบบ

การกระทำที่เป็นความผิดและบทลงโทษตามพระราชบัญญัติฯ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศิยานิลห์ ศักดิ์ดุษฎีธรรม (2551) เรื่อง ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ในระดับต่ำ และผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่แน่ใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ภาครัฐมีการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้สาธารณะเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้น้อยเกินไปทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตอาจจะทำผิดกฎหมายได้โดยไม่รู้ตัว ประชากรที่ศึกษามีความรู้เฉพาะในส่วนของผู้ที่มีสิทธิฟ้องร้องเพื่อดำเนินคดีหากมีการละเมิดโดยการติดต่อ ดัดแปลงภาพในลักษณะที่ทำให้ผู้อื่นเสื่อมเสียชื่อเสียงและได้รับความอับอายแต่ไม่มีความรู้ในประเด็นความผิดที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องโดยตรงกับรูปแบบการใช้อินเทอร์เน็ตที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การส่งข้อมูลหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือการส่งต่อข้อมูลที่เป็นภาพลามกอนาจาร

7. บุคลากรมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่ไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตโดยรวม อาจกล่าวได้ว่าบุคลากรนั้นมีระดับวุฒิคุณวุฒิที่สูงกว่านักศึกษาประกอบกับมีลักษณะหน้าที่การปฏิบัติงานอยู่ในสถาบันการศึกษาจำเป็นต้องทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับนักศึกษาและประชาชนทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิไล ศรีธนากุล และคณะ (2551) ที่กล่าวถึงจรรยาบรรณของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตควรปฏิบัติไว้ดังนี้บุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อตนเอง บุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อการปฏิบัติงานและหน่วยงาน บุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา บุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อนักศึกษาและผู้รับบริการ และบุคลากรพึงมีจรรยาบรรณต่อประชาชนและสังคม อีกทั้งมหาวิทยาลัยฯ ได้มีการออกประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เรื่องการใช้งานระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต พ.ศ. 2551 เพื่อใช้เป็นกฎ ระเบียบสำหรับควบคุมการพฤติกรรมใช้งานคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตของบุคลากรมหาวิทยาลัยฯ ไม่ให้ผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. นักศึกษาและบุคลากรมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ โดยเฉพาะประเด็นที่การกระทำความผิดที่เคยเกิดขึ้นแล้วและนำเสนอเป็นข่าวผ่านสื่อมวลชน จึงควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาและบุคลากรได้รับทราบถึงรายละเอียดของเนื้อหาในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ให้ครอบคลุมมากขึ้น โดยเฉพาะพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตใดบ้างที่เป็นความผิดหรือเสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้

2. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ให้มากขึ้นอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการกระตุ้นเตือน โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์ผ่านเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยฯ และมีการจัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายสำหรับบุคลากรมหาวิทยาลัยฯ และควรสอดแทรกความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ในรายวิชาที่สอนให้กับนักศึกษารับทราบด้วย

เอกสารอ้างอิง

- จิตติมา เทียมบุญประเสริฐ และกวีาน สีตะธานี. (2550). การพัฒนาระบบการจัดการความมั่นคงปลอดภัยระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์สำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. *วารสารวิจัย มสค* ปีที่ 3 ฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม 2550: 110.
- นิระชา สืบสายอำไพ. (2546). *ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจและความพึงพอใจในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรสถานีวิทย์โทรทัศน์กองทัพบก* ช่อง 5. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2533). *หลักนิเทศศาสตร์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุสติ วัฒนสาคร. (2549). การศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติในการเปิดรับชมสื่อโฆษณาทางอินเทอร์เน็ต. *วารสารวิจัย มสค* ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2549: 5.
- พรเพชร วิชิตชลชัย. (2550, กรกฎาคม 14-15). *ผู้จัดการรายวัน*, หน้า 5.
- พชนี เขยจรรยา, เมตตา วิวัฒนากุล และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. (2541). *แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- เมธาวิ อุดมธรรมานุภาพ และคณะ. (2551). *พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- วิไล ศรีธนาภกุล และคณะ. (2551). *จรรยาบรรณของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตควรปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ศิยานิลท์ ศักดิ์ดุยธรรม. (2551). *ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ 2551*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สถิต วงศ์สุวรรณ. (2529). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- เสาวรีย์ ตะโพนทอง. (2540). *การพัฒนาบุคลิกภาพสำหรับธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ผู้เขียน

อาจารย์สุระสิทธิ์ ทรงม้า

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 2

email: surasit.songma@gmail.com

อาจารย์สุภารัตน์ คุ่มบำรุง

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

email: suparat_khum@yahoo.com

